

KUKÁTKO

XXIV. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2005

Rakovnický festival objevil nové sexuální symboly

Popelka a Král: „V civilu jsme jen velmi dobří přátelé.“

Zrodila se hvězda. Tedy přesněji řečeno hvězdy. Představitelka role Popelky Eliška Junková (20) a její herecký partner Jan Žáček (29) z 1. první neratovické divadelní svým výkonem v inscenaci *Sen zimní noci aneb Popelka* jednoznačně okouzlili publikum, skauty předních divadelních scén i redaktory společenských magazinů. Oba mladí doposud zcela neznámí herci se rázem staly nejoblíbenějším a nejobdivovanějším párem přehlídky. Nadšení fanoušci je zahrnuli žádostmi o autogramy, mezi fotografy zavládlo šílenství při snaze získat alespoň jediný snímek právě se zrodivších celebrit a skauti se doslova perou o to, kdo mladé herce získá do své stáje. Jedině *Madam Du Coco* se však jako první podařilo mužného Jana a půvabnou Elišku, oba poněkud zaskočené nenadálou popularitou, vypovídat.

Na úvod trochu indiskrétně. Všichni jsme si všimli obrovského magnetismu, který mezi vámi na scéně panuje. Jiskří to mezi vámi i ve skutečnosti?

Eliška: Jiskří to mezi námi i v reálu, ale jen jako mezi přáteli.

To říkal i Brad Pitt s Angelinou Jolie.... Takže skutečně, jste jen „dobří“ přátelé?

Jan: Ano.

Eliška: Skutečně jsme jen velmi dobří přátelé, bez těch uvozovek.

No, to ještě uvidíme. Vaše představení mělo velmi stylové kostýmy, které podle mých informací dokonce inspirovaly Johna Galliana k nové kolekci pro Dior. Spolupracovali jste s některým ze známých... jak se to jen... stylist?

Jan: Kdepak. Scénografie i kostýmy jsou čistě prací našeho scénáristy a režiséra v jedné osobě Zdeňka Kozáka.

Pan Kozák je bezesporu výjimečnou osobností. Jak se vám s ním spolupracovalo?

Eliška: Za těch deset let, co společně tvoříme, jsme si už zvykli.

Jan: Kdyby se nám pracovalo špatně, ani bychom tu nebyli.

Eliška: Zdeněk je velký detailista.

Jan: Při zkoušení slyšíme nejčastěji: „Stop!“

Eliška: Nebo: „Znovu!“. Ale taky slýchává-

Madame a její noví friends

-zapp-

me: „Dobrý“ nebo „Super“.

Hm. Výjimečná osobnost. Ale zpět k vám Jane. Role jako je král - v této pohádce mladý a žádoucí - tedy romantický hrdina, bývají mezi začínajícími herci velmi žádané, dalo by se říci, že patří k těm vysněným. Jak se říká „udělaly“ už takové hvězdy, jako jsou například Jan Čenský či

Pavel Trávníček. Čekali jste, že právě role Krále bude tím kýženým zlomem v kariéře?

Jan: To rozhodně ne. Asi vás zklamám, ale pro mne role princů nepatří mezi vysněné. Zřejmě proto, že je stále hraji. Hrávat takové role je podle mne trochu za trest. Například do této postavy jsem se zpočátku nemohl vpravit, ale našťastí se to podařilo. Teď však věřím, že do budoucna se mi podaří získat i nějakou charakterní roli.

Co soudíte o nedávné studii newyorských psychoanalytiků, podle níž je princ, ve vašem případě mladý král, v pohádce o Popelce archetypem fetišisty fixovaného na dámskou obuv?

Jan: Tak to slyším poprvé. Ale je pravda, že ten střevíček má v sobě cosi, co ve mně vyvolává takové pocity...

Erotické?

Jan: Tak bych to asi neřekl, ale... To rozhodně ne..

Eliško, role Popelky je pro vás podle všeho tak zlomovým bodem v kariéře, jako byla například pro Libušku Šafránkovou. Jak jste se na ni připravovala?

Eliška: Nijak speciálně, i pro mne je to již několikátá role „princezny“. Doufám, že se mi dostane takových příležitostí, jako byla například role Žanety, která dává větší prostor ukázat, co je ve mně.

Po Teletubbies a Pokémonech jste pro nastupující generaci nejspíš největšími idoly, nebojím se říci sexuálními idoly. Co byste svým fanouškům vzkázali?

Eliška: Aby věřili na pohádky.

Jan: Život je dost těžkej a myslím, že je potřeba věřit na prince na bílém koni a na hodné a krásné princezny.

Yes, we believe, I hope.

Sen zimní noci aneb Pohádka o Popelce

(1. neratovická divadelní... Neratovice)

Konečně jsme se tedy na Popelce dočkali Popelky. Z mnoha dramatických verzí této proslulé pohádky sáhl neratovický soubor po verzi brněnského dramatika a režiséra Zdeňka Kozáka. Téma, kterým Kozák oproti jiným pohádku obohatil, je důraz na konflikt mezi upřímností (Popelka neuchvátí prince prvořadě svou krásou, ale pravdivým názorem na jeho vzhled a povahu) a lživým pochlebováním (reprezentovaným intrikující Hofmistryní).

Inscenaci neratovických můžeme zařadit do ranku tradičního iluzivního divadla, které klade v inscenačním systému důraz především na výtvarnou a hudební složku. Výsledný tvar má tak poměrně působivou atmosféru s řadou silných jevištních obrazů, které ovšem na řadě míst odsouvají příběh sám poněkud do pozadí. Samy o sobě pěkné a působivé momenty se tak mění v ornamenti, odvádějí pozornost od smyslu. Kupříkladu scéna, kdy v zimní bouři předává Maminka - Holubička Zlatníkovi oříšky pro Popelku, má velmi podmanivou podobu (světelnou i hudební), ale její jádro (zmíněné předání) je na pokračování divákovy zájmu. Je to obecný problém i celé hudební složky, která přes

všechnu sugestivnost a stylovou čistotu (je použita pouze hudba Mozartova) občas inscenaci nepatříčně zatěžkává a např. ve scéně přesvědčování Hofmistryně Macechou plní hudba pouze podkresově - informativní funkci a nepomáhá herečkám k rytmické gradaci scény - ba naopak.

Neratovický soubor předvádí v inscenaci velmi solidní hereckou vybavenost (pouze u postavy Žanety mrzí uchýlení se k levné karikatuře), vynikají zejména představitelky Popelky, Macechy a Hofmistryně. Na místě je ovšem upozornit na jistou nedůslednost ve výkladu postavy Hofmistryně (není zjevné, zda je jejím cílem - řečeno lapidárně - zmocnit se vlády nebo prince) a na situační nepřipravenost

otcova závěrečného vzchopení se. Rovněž rámcující postavy Harlekýna a Kolombíny trpí nevyjasněným vztahem mezi pozicí průvodců dějem a jejich úlohou v ději samém.

Jeli inscenace silná ve své kostýmní složce (vzhledem k tomu, že jsou všechny vlastní prací souboru určenou přímo pro tuto inscenaci, je to záležitost vskutku mimořádná), plní scéna v mnoha pohledech pouze popisnou úlohu. Ilustrující baldachýn s rámem zavěšený nad jevištěm ani situačně zcela nevyužitý mohutný krb soubor v rovině vytváření jevištní obraznosti nepotřebuje.

Neratovická inscenace je tedy dílem vcelku působivým, jehož formální stránka je ovšem téměř zcela nadřazena rovině obsahové. Reflexe dětských skupin, prakticky bez výjimky vnímajících především efektní jednotliviny na úkor příběhu samého, to na rozborovém semináři v plné míře potvrdily.

šotek

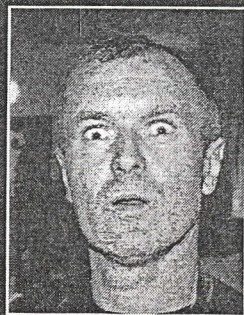
Zeptali jsme se ...

... scénografa **Pavla Purkrábka**

Co říkáte současnému českému amatérskému divadlu?

Cobyh říkal. Mám ho rád jako vždycky. V mnoha případech se dá dokonce říci, že z toho vychází lépe než

profesionální divadlo. Na všech přehlídkách, které mám v poslední době za sebou, se objevily jedna či dvě inscenace, které snesou profesionální měřítko. Třeba na FEMADU, Třebíči, v Poděbradech, na Hronově či Popelce.

Kocour v botách (BLIC Ostrožská Nová Ves)

Blázni lovící ideje cedníkem (vulgo BLIC) nabídli národní přehlídce další z letošních adaptací klasických pohádek – bretaňského příběhu o kocourovi v botách. Autor dramatické verze Vladimír Zajíc pojal tuto pohádku jako „divadlo na divadle“, příběh o zchudlé komediantské rodině táhnoucí krajem, která se rozhodne tuto pohádku sehrát.

Dlužno připomenout, že princip Divadla na divadle patří sice mezi klíčové principy inscenační a dramatické tvorby v celých divadelních dějinách*, na druhé straně je to princip velmi náročný na realizaci. Vyžaduje totiž za prvé velmi důsledné oddělování „reálu“ a „hry“ a jasné akcentování přechodů mezi nimi, za druhé je pak záhodno, aby se rámec s příběhem navzájem osmyslňovali (abychom si zkrátka nekladli otázku, zda by se příběh bez svého rámce v podstatě neobešel a nebyl naopak kompaktnější).

Hrádá se pochybnost, že rámec Zajícova textu takový smysl sám v sobě nemá a působí spíše jako osvědčený formální trik (vstupy herců do příběhu pak působí poněkud schválně – Matěj pronese větu o své ženitbě, hra je zrušena a členové skupiny se začínají hádat a prát kvůli vdavkám – je zřejmé, že celá akce vzniká jen z technické potřeby udělat přestávku). Vyžaduje navíc, aby otec - principál - na začátku poněkud situačně toporně odvyprávěl příběh rodinné herecké družiny a tklivě zavzpomínal na svou zemřelou ženu – není nám v tu chvíli navíc jasné, zda se

obrací ke svým dětem (které ten příběh pravděpodobně znají), nebo přímo k divákům. Past si však na sebe ostrožští políčili především ve volbě textu, který je konstruován spíše pro divadlo loutkové (sami pak vypouštějí či mění některé autorem předepsané akce, v činohře obtížně realizovatelné), kde se přece jen členění mezi příběhem realizovaným loutkami a „rámcem“ jejich vodičů provádí nepoměrně snadněji.

Narazili jsme již několikrát na ústřední problém této inscenace a je načase říci to naplno – jasné oddělování reálu a hry v ostrožské inscenaci většinou nefunguje. Již na počátku, kdy má dle autorových instrukcí vstoupit na scénu duch mrtvé matky, inkarnován v kocoura, je tento zcela přiznaně animován jednou z členek trupy (a ocitáme se tak ve významově zcela zmatečném prostoru „divadla na divadle na divadle“). Ve scéně, kdy Kocour uplácí sekáče, je na jedné polovině jeviště iluze zrušena a herci se začínají reálně rvát o peníze, mezi kocourem a jedním ze sekáčů však nerušeně probíhá iluzivní děj. Vůbec pak postrádáme důsledné scénografické řešení, které by oddělilo

prostor, v němž se odehrává představení, a prostor, v němž se pohybují herci „v civilu“. (Matoucí je rovněž kontrast mezi realistickým, iluzivním kostýmem Kocoura a mezi náznakovými, od „civilu“ příliš se nelišícími kostýmy ostatních.

Ostrožští přitom dovedou v systému divadla na divadle a v práci s ním vytvořit i velmi vtipné gagy – viz výtečná scéna přiznaného nahrazení neexistujícího rybníku „nouzovou“ kašnou. O to nepochopitelnější je „strašidelná“ pasáž na Obřím hrádku, kdy jsme najednou svědky zcela iluzivního divadla bez jakéhokoli zcizení, nadto v poetice rytíren předminulého století. Přitom z ironizace technologie výroby „divadelní hrůzy“ by se dalo vytěžit mnoho skutečně humorných situací.

Příklady by bylo možno klást ještě více, ale podstata je zřejmá. Ostrožští jsou soubor nepochybně nadaný, mimořádně muzikální, který dokázal svou energií strhnout publikum. Jen nám ve svém Kocourovi nabídl především velký významový chaos.

* V divadle pro děti pravda častým opakováním vyšuměl až v omleté klíšé typu „Děti, tak co budeme dělat dneska odpoledne? Co kdybychom si zahráli nějakou pohádku? A kterou? Co třeba tu o Sněhurce? Tak Andulko, ty budeš Sněhurka atd. atd.“. **šotek**

PROGRAM:

Pátek 11. listopadu 2005

10.00 – 11.25 hodin

Saša Lichý

KOUZELNÁ LAMPA ALADINOVA

Divadelní soubor J. K. Tyla Brodek
u Přerova

14.30 – 15.20 hodin

Pavel Šrut, František Oplatek,
Luděk Kovařík

ČERTOVA DCERA

Divadlo Na Vyhlídce Tábor

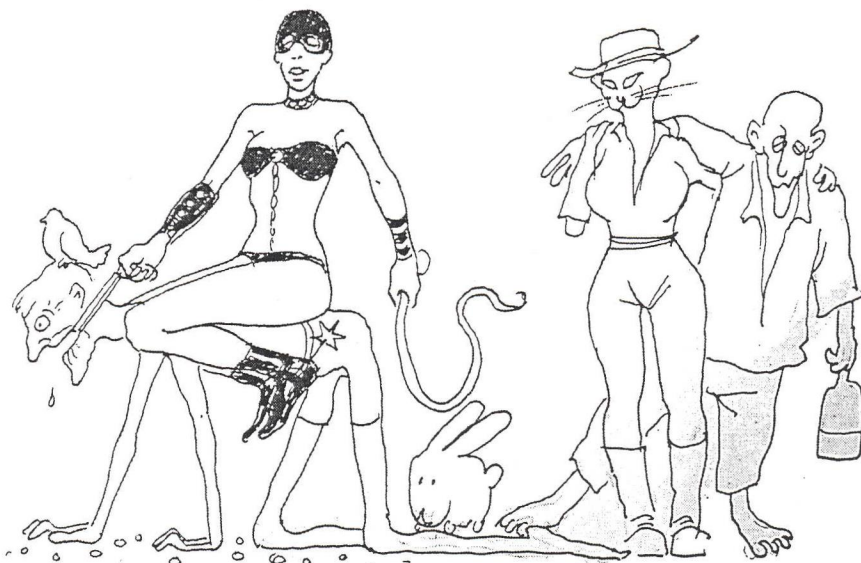
Inspirativní představení

19.30 – 21.00 hodin

František Demeter

PAL O SAMNAKUNO SIDORIS O ZLATÉM SIDORVI

Činoherní studio Ústí nad Labem

2. den Pavla Purkrábka

Madam Du Coco naslouchá

Přímo z centra festivalového dění, Divadelního baru rakovnického Tylova divadla, se hlásí Madam Du Coco. Noční život na... Cinderella... je prostě... hot. Stars... takového kalibru jako jsou věhlasný... director... Milan Schejbal, famous dramaturg Jan Šotek, hottie nezávislé divadelní scény Veronika Trundová či ženami zbožňovaný idol and a great actor

Coco to má ráda „hot“

Chcípni, ty bulvární skero!

se zde zcela bez ostychu oddávají bujaré zábavě, ochotně pózuji fotografům a předvádějí...really hot... taneční kreace za doprovodu hot DJ's. Nikde jinde se o životě slavných nedozvíte z... first hand... více. Nikde jinde neuvídíte rozsáhlejší plejádu nejnovějších fashion trends. Nikde jinde není párty víc... hot. Kultovní herečka, pověstná svým vysokým IQ a neotřelými názory Veronika Trundová Madame Du Coco prozradí-

la, že Hollywood, stejně jako West End či Broadway jsou pro ni pasé. „Chtěla bych dělat něco opravdu cool. Třeba se živit tím, že na něco píšu maličkými písmenky nápisy. To je vážně free,“ svěřila se.

Věčně zasmušilý a do knihy zabraný dra-

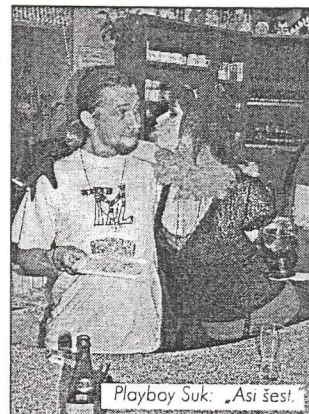
Hot stars, hot music, hot party

Jan Šotek se uprostřed večírku zmocnil kytary legendárního leadera proslulé... group called... Z davu Jana Šváchy a zcela... excited... fanynek předvedl své legendární sólo. He's so sexy, wow.

That Slivovice is a kind of magic. Je to free, je to cool, je to in. Je to zábavné, je to temné, je to sexy.

„No, no, I don't want another Slivovice...Ok. Cheers.“

Další originální postřehy prominentní reportérky Jeane Du Coco z nefalšovaně dekadentního života Cinderella Festival VIPs v příštím čísle.

Playboy Suk: „Asi šest.“

„Hollywood je pasé,“ svěřuje se hvězda nezávislé scény Veronika T.

3. číslo KUKÁTKA vydalo Kulturní centrum Rakovník dne 11. listopadu 2005.

Redakce: Jan Švácha – šéfredaktor, Jana Coco Kobesová, Jan Šotkovský - Dr. amaturg, David Mařík a Anna Rollová.

Foto: Vladislav Bouška.